

EUROOPA KOHTU OTSUS

10. november 1992*

Prantsuse-Hispaania konventsioon päritolumärgistuste ja päritolunimetuste kaitse kohta
– Kooskõla kaupade vaba liikumist käsitlevate eeskirjadega

[...]

Kohtuasjas C-3/91,

mille esemeks on Euroopa Kohtule EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel Cour d' appel de Montpellier' (Prantsusmaa) (apellatsioonikohus) esitatud eelotsusetaotlus, millega soovitakse nimetatud kohtus pooleliolevas menetluses järgmiste poolte vahel:

Exportur SA

ja

LOR SA

Confiserie du Tech,

saada eelotsust EMÜ asutamislepingu artiklite 30, 34 ja 36 tõlgendamise kohta, et teha kindlaks nende sätete ja päritolumärgistuste, päritolunimetuste ja teatud toodete nimede kaitset käsitleva Prantsuse Vabariigi ja Hispaania riigi vahelise 27. juuni 1973. aasta konventsiooni sätete vastavus,

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president O. Due, kodade esimehed C. N. Kakouris, G C. Rodríguez Iglesias ja M. Zuleeg, kohtunikud G. F. Mancini, R. Joliet, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse, M. Diez de Velasco ja P. J. G. Kapteyn,

kohtujurist: C.O. Lenz,

kohtusekretär: ametnik M. D. Triantafyllou,

olles läbi vaadanud kirjalikud märkused, mille esitasid:

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

- LOR SA ja Confiserie du Tech, esindaja: F. Greffe, Pariis,
- Saksa valitsus, esindaja: liiduvallitsuse majandusministeeriumi Regierungsdirektor J. Karl,
- Hispaania valitsus, esindajad: ühenduse õiguse ja institutsioonidega seotud siseriikliku koostöölastamise peadirektor A. J. Navarro Gonzales ja riigi õigusteenistuse Abogado del Estado G. Calvo Díaz,
- Ühendkuningriik, esindajad: J. E. Collins Treasury Solicitor's Departmentist ja barrister E. Sharpston,
- Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja: õigusnõunik R. Wainwright,

kuulanud ära suuliseks menetluseks koostatud ettekande,

kuulanud 23. jaanuari 1992. aasta kohtuistungil ära Exportur SA, keda esindasid J. Villaceque, Pyrénées Orientales ja pr Mitchell, Pariis, LOR SA ja Confiserie du Tech-i, keda esindas N. Boespflug, Pariis, Saksa valitsuse, keda esindas Ministerialrat A. von Mühlendahl liiduvallitsuse justiitsministeeriumist, Hispaania valitsuse, Ühendkuningriigi ja Euroopa Ühenduste Komisjoni, keda esindasid R. Wainwright ja H. Lehman, Pariis, suulised märkused,

kuulanud 18. märtsi 1992. aasta istungil ära kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

Põhjendused

1. 6. novembri 1990. aasta otsusega, mis saabus Euroopa Kohtusse 3. jaanuaril 1991, esitas Cour d'appel Montpellier (apellatsioonikohus) Euroopa Kohtule EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel kaks küsimust eelotsuse saamiseks EMÜ asutamislepingu artiklite 30, 34 ja 36 tõlgendamise kohta seoses Hispaania geograafiliste nimetuste kaitsmisega Prantsusmaal.

2. Need küsimused tekkisid Asociación de Empresas Exportadoras de Turrónes de Jijona (edaspidi „Exportur“), asutatud Jijonas (Alicante provintis), ja äriühingute LOR ja Confiserie du Tech, asutatud Perpignanis, vahelises kohtumenetluses seoses sellega, et

viimatimainitud äriühingud kasutavad oma Prantsusmaal toodetud maiustustel nimetusi „Alicante” ja „Jijona”, mis on Hispaania linnade nimed.

3. LOR ja Confiserie du Tech valmistavad ja müüvad Perpignanis maiustusi; neist esimene valmistab maiustusi „touron Alicante” ja „touron Jijona” ning teine „touron catalan Alicante tüüpi” ja „touron catalan Jijona tüüpi”.

4. Päritolumärgistuste, päritolunimetuste ja teatud toodete nimede kaitset käsitleva Prantsuse Vabariigi ja Hispaania riigi 27. juuni 1973. aasta konventsiooni, mis on allkirjastatud Madridis 27. juunil 1973 (Journal officiel de la République Française, 18. 04. 1973, lk 4011, edaspidi „Hispaania-Prantsuse konventsioon”) artiklis 3 sätestatakse, et nimed „Turrón de Alicante” ja „Turrón de Jijona” on Prantsuse Vabariigi territooriumil reserveeritud ainult Hispaania toodetele või kaupadele ja neid võib seal kasutada ainult vastavalt Hispaania riigi õigusaktides sätestatud tingimustele. Vastavalt konventsiooni artikli 5 lõikele 2 kohaldatakse seda eeskirja ka siis, kui kõnealuste nimedega kaasnevad sellised sõnad, nagu näiteks „stiil”, „liik” või „tüüp”.

5. Tuginedes Prantsuse-Hispaania konventsioonile, püüdis Exportur edutult saada ajutiste meetmete eest vastutavalt kohtunikult ja seejärel Tribunal de commerce de Perpignan’i (Perpignani kaubanduskohus) kohtuotsust, millega keelatakse kahel Prantsuse äriühingul kõnealuseid Hispaania nimesid kasutada. Exportur kaebas Perpignani kaubanduskohtu otsuse edasi Cour d’appel Montpellier’sse.

6. Olles ebakindel, kuidas tõlgendada asutamislepingu artikleid 30, 34 ja 36, peatas Cour d’appel Montpellier menetluse kuni eelotsuse saamiseni Euroopa Kohtult järgmistes küsimustes:

„1) Kas EMÜ asutamislepingu artikleid 30 ja 34 tõlgendatakse selliselt, et nendega keelatakse meetmed päritolumärgistuste või päritolunimetuste kaitseks, mis on sätestatud Hispaania-Prantsuse 27. juuni 1973. aasta konventsiooniga, eriti märgistuste ja nimetuste „Alicante” või „Jijona” puhul, mida kasutatakse „Touronidel”?

2) Kui nii, siis kas asutamislepingu artiklit 36 tuleb tõlgendada selliselt, et sellega lubatakse nende märgistuste või nimetuste kaitse?”

7. Täpsemad andmed faktiliste asjaolude, kohaldatavate õigusaktide ja Euroopa Kohtule esitatud kirjalike märkuste kohta on esitatud suuliseks menetluseks koostatud ettekandes ning käesolevas otsuses käsitletakse neid niivõrd, kui see on vajalik Euroopa Kohtu põhjenduste selgitamiseks.

8. Lähtepunktina tuleb märkida, et siseriiklik kohus leidis õigesti, et ühe liikmesriigi poolt teise liikmesriigiga pärast 1. jaanuari 1958. aastat sõlmitud konventsiooni sätted ei saaks alates viimatimainitud liikmesriigi ühendusega ühinemisest kohalduda nende liikmesriikide vahelistele suhetele, kui need leitaks olevat vastuolus asutamislepingu eeskirjadega.

Seetõttu on vaja kindlaks teha, kas Prantsuse-Hispaania konventsiooni sätted on kooskõlas asutamislepingu kaupade vaba liikumist käsitlevate eeskirjadega.

9. Sellele küsimusele vastamiseks on vaja kõigepealt uurida Prantsuse-Hispaania konventsiooni, selle konteksti ja reguleerimisala.

Prantsuse-Hispaania konventsioon, selle kontekst ja reguleerimisala

10. Prantsuse-Hispaania konventsiooni eesmärk on kaitsta Hispaania päritolumärgistusi ja päritolunimetusi Prantsusmaa territooriumil ja vastupidi, Prantsuse päritolumärgistusi ja päritolunimetusi Hispaania territooriumil.

11. Siseriiklike seaduste võrdlev uurimine näitab, et päritolumärgistused on mõeldud tarbija teavitamiseks selle kohta, et sellise märgistusega toode pärineb teatud kohast, piirkonnast või riigist. Sellise geograafilise päritoluga võib olla seotud rohkem või vähem mainet. Päritolunimetus omalt poolt garanteerib mitte ainult toote geograafilise päritolu, vaid ka selle, et kaubad on toodetud vastavalt kvaliteedinõuetele või tootmisstandarditele, mis on ette nähtud ametivõimude antud aktiga ja seega on neil teatud konkreetset tunnused (vt kohtuasi 47/90: Delhaize, EKL 1992, lk I-3669, punktid 17 ja 18). Päritolumärgistused on kaitstud nende eeskirjade kaitsega, mis on ette nähtud eksitava reklaami või ka teise maine kuritarvituse lõpetamiseks. Seevastu päritolunimetused on kaitstud teatud eeskirjadega, mis on sätestatud neid kehtestavates põhimäärustes või reeglites. Selliste eeskirjadega välistatakse üldiselt selliste mõistete nagu „liik”, „tüüp” või „stiil” kasutamine ja kuni sellise korra kehtimiseni takistatakse selliste nimetuste muutumist üksnes üldnimetuseks.

12. Vastavalt territoriaalsuse põhimõttele kohaldatakse päritolumärgistustele ja päritolunimetustele selle riigi seadust, kus kaitset soovitakse (impordiriik), mitte päritoluriigi seadust. Seega määratakse kaitse impordiriigi seadusega ning selle riigi tegelike asjaolude ja hetkel kehtivate arusaamadega. Nende asjaolude ja arusaamade alusel tehakse kindlaks, kas selles riigis petetakse ostjaid või kas kõnealune nimetus on muutunud üldnimetuseks. Kuna selline kindlaksmääramine ei sõltu päritoluriigi seadusest ja seal kehtivatest asjaoludest, võib päritoluriigis päritolumärgistusena kaitstavat nimetust käsitleda üldnimetusena impordiriigis ja vastupidiselt.

13. Prantsuse-Hispaania konventsioon päritolunimetuste, päritolumärgistuste ja teatud toodete nimede kohta kaldub kõrvale eespool nimetatud põhimõttest, mille kohaselt kohaldatakse impordiriigi seadust.

14. Prantsuse-Hispaania konventsiooniga kehtestatud süsteem põhineb järgmistel eeskirjadel:

- kaitstud päritolumärgistused ja päritolunimetused on ette nähtud päritoluriigi toodetele ja kaupadele (artiklid 2 ja 3);

- kaitstud nimed on esitatud kahes konventsioonile lisatud nimekirjas (artiklid 2 ja 3);
- antud kaitse põhineb päritoluriigi seadusel ja mitte selle riigi seadusel, kus kaitset taotletakse (artiklid 2 ja 3);
- loetletud nimede kaitset täiendatakse üldise punktiga, millega keelatakse „toodetel ja kaupadel, nende väljapanekul, nende sise- või välispakendil, arvetel, saatelehtedel või muudel ärielistel dokumentidel või reklaammaterjalidel” valede või eksitavate märgistuste kasutamise, millega petetakse ostjat või tarbijat toodete ja kaupade tegeliku päritolu, olemuse või nende oluliste omaduste osas (artikkel 6);
- konventsioonis kehtestatud keelud kohalduvad ka siis, kui kaitstud nimesid kasutatakse „tõlkes või koos märgistusega tegeliku päritolu kohta või koos selliste väljendite lisamisega nagu „stiil”, „liik”, „tüüp”, „imitatsioon” või „sarnane” (artikli 5 lõige 2);
- lõpuks sätestatakse, et „ühe lepinguriigi territooriumilt pärinevad tooteid või kaupu ning nende pakendeid, silte, arveid, saatelehti ja muid ärilisi dokumente, mis kõnealuse konventsiooni jõustumisel kannavad tavapäraselt märgistusi või neil viidatakse märgistustele, mille kasutamine on keelatud selle konventsiooniga, võib müüa või kasutada viie aasta jooksul pärast konventsiooni jõustumist” (artikli 8 lõige 1).

15. Selles osas, et Prantsuse-Hispaania konventsiooniga muudetakse kohaldatavaks päritoluriigi seadus, erineb see 20. märtsi 1883. aasta tööstusomandi kaitse Pariisi konventsioonist, mida on viimati muudetud Stockholmis 14. juulil 1967. aastal (ÜRO lepingute seeria, kd 828, nr 11851, lk 305) ja 14. aprilli 1891. aasta Madridi kokkuleppest valede või eksitavate päritolumärgistuste vältimise kohta, mida on viimati muudetud Stockholmis 14. juulil 1967. aastal (ÜRO lepingute seeriad, kd 828, nr 11848, lk 163). Kuivõrd see konventsioon laieneb päritolumärgistustele ja ei ole seetõttu piiratud päritolunimetustega, mis on „sellistena tunnustatud ja kaitstud päritoluriigis”, erineb kõnealune konventsioon 31. oktoobri 1958. aasta Lissaboni kokkuleppest päritolunimetuste kaitse ja nende rahvusvahelise registreerimise kohta, mida on muudetud Stockholmis 14. juulil 1967. aastal (ÜRO lepingute seeria, kd 828, nr 13172, lk 205). Mitmed Euroopa riigid sõlmisid sedalaadi kahepoolset kokkulepped eelkõige selleks, et parandada eespool nimetatud mitmepoolsetest konventsioonidest esimese kahe puudusi ja kolmanda piiratust.

Impordi- ja ekspordipiirangute kohaldatavus

16. Euroopa Kohus on järjepidevalt väljendanud seisukohta (vt esiteks kohtuasi 8/74: Dassonville, EKL 1974, lk 837, punkt 5), et koguseliste piirangutega samaväärset mõju omavate meetmete keelustamine asutamislepingu artiklis 30 hõlmab liikmesriikide poolt kehtestatud kõiki kauplemiseeskirju, mis võivad kas otseselt või kaudselt, tegelikult või potentsiaalselt takistada ühendusesisest kaubandust.

17. Antud juhul on siseriiklik kohus väljendanud kahtlust artikli 30 kohaldatavuse kohta. Exportur on väitnud, et Prantsuse-Hispaania konventsiooniga keelati Prantsuse toodete müük Prantsusmaal ja Hispaania toodete müük Hispaanias, kuid mitte ühelgi viisil ei piiranud see Hispaania toodete importi Prantsusmaale ega Prantsuse toodete importi Hispaaniasse. Seetõttu väidab Exportur, et ei ole ühtegi meetet, millel oleks sarnane mõju artikli 30 tähenduses, ja nõutav tõlgendus ei ole selline, mida siseriiklik kohus võiks kohtus pooleliiolevas menetluses otsustamisel kasutada.

18. Exportur'i hüpotees on põhjendamatu. Prantsuse-Hispaania konventsiooni mõjul keelatakse Hispaania äriühingutel kasutada kaitstud Hispaania nimetusi Prantsusmaal, kui neilt on Hispaania seadusega võetud ära õigus nende kasutamiseks, ja keelatakse Prantsuse ettevõtetel kasutada kaitstud Prantsuse nimetusi Hispaanias, kui neilt on Prantsuse seadusega võetud ära õigus nende kasutamiseks.

19. Nagu LOR ja Confiserie du Tech on õigesti märkinud, kui teises liikmesriigis, mujal kui Prantsusmaal ja Hispaanias, asutatud äriühing ekspordib tooteid ühte neist kahest riigist ja kasutab konventsiooniga kaitstud nime, siis puutuks ta mõlemas liikmesriigis kokku selle nime kasutamise keeluga.

20. Sellised potentsiaalsed mõjud ühendusesisesele kaubandusele on piisavad, et viia Prantsuse-Hispaania konventsiooniga sätestatud keelud asutamislepingu artikli 30 reguleerimisalasse.

21. Kuid teiselt poolt ei hõlma Prantsuse-Hispaania konventsioon artikli 34 kohaldamise eesmärgil (vt kohtuasi 15/79: Groenveld, EKL 1979, lk 3409, punkt 7) meetmeid, mille konkreetne eesmärk või mõju on eksporditavade piiramine ja sellega erinevuse kehtestamine liikmesriigi sisekaubanduse ja ekspordikaubanduse vahelisel käsitlemisel selliselt, et kõnealuse liikmesriigi siseriiklikule toodangule või siseturule on antud eelis teiste liikmesriikide toodangu või kaubanduse arvel. Nagu Exportur on näidanud, puudutavad konventsiooni sätted kaitstud nimetuste kasutamist ainult kahe lepinguriigi territooriumil. Prantsuse või Hispaania toodete turustamine teistes liikmesriikides jääb väljapoole nende reguleerimisala. Kui Prantsuse äriühingut takistatakse Hispaaniasse ekspordimast tooteid, mis kannavad Hispaania toodetele ettenähtud nimetusi, siis ei ole see tingitud Prantsuse-Hispaania konventsiooni tõttu Prantsuse territooriumil kehtivast seadusest, vaid Hispaania seadusest, mis kuuluks igal juhul kohaldamisele Hispaaniasse toimuva impordi korral.

22. Seetõttu tuleb seda probleemi käsitleda ainult artikli 30 alusel.

Asutamislepingu artikli 36 kohaldatavus

Põhimõtted

23. Asutamislepingu artikliga 36 sätestatakse, et artikliga 30 ei tohi välistada keelde ega piiranguid impordile, mis on põhjendatud tööstus- ja kaubandusomandi kaitsmisega.

24. Kuid ulatuses, mil artikliga 36 nähakse ette erand ühest peamisest ühisturu aluspõhimõttest, lubatakse sellega erandeid kaupade vabale liikumisele ainult niivõrd, kui need erandid on põhjendatud nende õiguste kaitseks, mis moodustavad selle omandi erilise sisu (vt kohtuasi 16/74: Centrafarm v Winthrop, EKL 1974, lk 1183, punkt 7)

25. Seetõttu tuleb nüüd kontrollida, kas Prantsuse-Hispaania konventsioonis sisalduvad keelud on põhjendatud nende õiguste kaitsega, mis moodustavad päritolumärgistuste ja päritolunimetuste konkreetse sisu.

26. LOR ja Confiserie du Tech on esiteks seisukohal, et Alicante ja Jijonas valmistatud touronide ning Perpignanis valmistatud touronide koostises ja kvaliteedis puuduvad olulised erinevused. Touronide kvaliteet ja omadused ei ole seotud nende geograafilise päritoluga. Seetõttu, tuginedes otsusele, mis on tehtud kohtuasjas 12/74: komisjon v Saksamaa, EKL 1975, lk 181, väidavad nad, et Prantsuse-Hispaania konventsioon ei ole kooskõlas ühenduse õigusega.

27. Komisjon, toetudes samale otsusele, on seisukohal, et geograafilise nimetuse spetsiifiline funktsioon ja teistele ettevõtetele kehtestatud keeld seda nime kasutada on põhjendatud kaubandusomandi kaitsega ainult juhul, kui toode, millele kaitstud nimetus kehtivad, omavad omadusi ja tunnuseid, mis on tingitud selle geograafilisest päritolukohast ja on sellised, mis annavad sellele iseloomuliku olemuse. Kui toode ei saa mingit teatavat omadust maalt juurde, siis oleks tegelikku päritolukohta mainiv etikett piisav, kaitsmaks tarbijat eksimise ohu eest vastavalt lõpptarbijale müüdavate toiduainete märgistamist, esitlemist ja reklaami käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamist käsitleva nõukogu 18. detsembri 1978. aasta direktiivi 79/112/EMÜ (EÜT L 33, 8.2.1979, lk 1–14) artikli 3 lõike 1 punktile 7.

28. Komisjoni seisukohaga, mis vastab LOR-i ja Confiserie du Tech'i seisukohale, ei saa nõustuda. Selle mõjul jäetakse igasuguse kaitseta sellistel toodetel kasutatavad geograafilised nimetused, mille puhul ei ole võimalik tõestada, et nad on saanud teatava omaduse maalt juurde ning mis ei ole toodetud vastavalt kvaliteedinõuetele ja tootmisstandarditele, mis on sätestatud ametivõimude antud aktiga; sellised nimetused tuntakse üldjuhul päritolumärgistustena. Sellistel nimetustel võib siiski tarbijate silmis olla kõrge maine ja nad võivad olla nende viidatavates kohtades asuvatele tootjatele oluliseks vahendiks tarbijate tähelepanu äratamiseks. Seetõttu on neil õigus kaitsele.

29. Kohtuasjas *komisjon v Saksamaa* (viidatud eespool) tehtud otsuse mõju ei ole see, mida omistas sellele komisjon. Selle otsusega määratakse sisuliselt, et liikmesriik ei saa ilma artikli 30 sätteid rikkumata kasutada õigustloovat meedet, reserveerimaks kodumaiste toodetele nimed, mida on kasutatud viitamiseks mis tahes päritolu toodetele, nõudes teiste

liikmesriikide äriühingutelt, et nad kasutaksid avalikkusele tundmatuid või avalikkuse poolt vähemhinnatud nimetusi; sellised õigusaktid ei ole kaetud artiklis 36 sätestatud erandiga.

30. Ka tuleb silmas pidada, et kohtuasjas 207/83: komisjon v Ühendkuningriik, EKL 1985, lk 1201, punkt 21, otsustas Euroopa Kohus, et asutamislepinguga ei pandud kahtluse alla eeskirju, millega võimaldatakse valedale märgistuse kasutamise keelustamine.

Varasem pikaajaline, aus ja traditsiooniline kasutaja

31. LOR ja Confiserie du Tech, viidates kohtuasjas 16/83 *Prantl* (1984) EKL 1299 tehtud otsusele, on veel seisukohal, et geograafiliste nimetuste kaitse on õigustatud ainult siis, kui see ei avalda ausale ja traditsioonilisele kasutajale kolmandate isikute poolt tulenevat negatiivset mõju ning et Prantsuse-Hispaania konventsiooni rakendamisel ei saaks olla sellist mõju, mis takistaks neil kasutamast nimetusi „Turrón de Jijona” ja „Turrón de Alicante”, kuna nende kasutamine on olnud pikaajaline, järjepidev ja aus.

32. See väide tuleb tagasi lükata. Vastab tõele, et kohtuasjas *Prantl*, kus küsimuseks oli, kas geograafilise päritolu kaudse nimetuse kaitseks võib tarbijate huvides siseriiklike õigusaktidega keelustada teatud tüüpi pudelid imporditud veinide turustamine, märkis Euroopa Kohus, et ühisturul tuleb veinide avalikkusele esitlemise osas tagada tarbijate kaitse ja head kaubandustavad, võttes nõuetekohaselt arvesse selle kõiki külgi ausa ja traditsioonilise kasutaja jaoks erinevates liikmesriikides.

33. Selles otsuses järeltas Euroopa Kohus, et liikmesriigi siseriiklike õigusaktidega ette nähtud ainuõigust kasutada teatud pudelitüüpi ei tohi kasutada takistusena impordile teisest liikmesriigist pärinevate ning samasugusesse või sarnasesse pudelisse vastavalt selles liikmesriigis järgitavale heale kaubandustavale villitud veinide suhtes.

34. Omamata mingit vajadust võtta seisukoht põhikohtuasja poolte vahelises vaidlusküsimuses selle kohta, kas LOR-i ja Confiserie du Tech kasutasid või mitte nimetusi „Touron Alicante” ja „Touron Jijona” enne Prantsuse-Hispaania konventsiooni, tuleb rõhutada, et kohtuasjas *Prantl* otsuse tinginud olukord erineb olukorrast antud kohtuasjas. Kohtuasjas *Prantl* nähtus Euroopa Kohtule esitatud suulisest argumendist (vt kohtuotsuse 28. punkt), et „Bocksbeutel’iga” sama tüüpi pudeleid või sellest tarbijale märkamatul viisil erinevaid pudeleid oli Itaalia teatud piirkondadest pärinevate veinide turustamiseks kasutatud traditsiooniliselt. Teisisõnu, asi seisnes selles, et sellise kujuga pudeleid oli kasutatud ka ekspordiliikmesriigis. Seega oli probleem, kuidas siseriiklikku päritolu kaudse märgistuse kasutaja viia vastavusse välisriigi päritolu kaudse märgistuse samaaegse kasutajaga. See olukord ei ole võrreldav Hispaania nimede kasutamisega Prantsuse ettevõtjate poolt, mis tõstatab probleemi ühes liikmesriigis teise liikmesriigi nimetuste kaitse kohta.

Päritolu liikmesriigis kohaldatavate eeskirjade kohaldatavuse legitiimsus sellele liikmesriigile, kus kaitset soovitakse,

35. LOR ja Confiserie du Tech on seisukohal, et nimetused „Touron Alicante” ja „Touron Jijona” on toodete liikide üldnimetused ja need ei viita enam teatud geograafilisele päritolule.

36. Seda väidet tuleb mõista nii, et asutamislepingu artikli 30 tõttu ei tohiks konventsioon keelata Prantsusmaal sellise Hispaania nimetuse kasutamist, mis on muutunud Prantsusmaal üldnimetuseks. Probleem on seega, kas kaupade vaba liikumisega on vastuolus, kui kahe liikmesriigi vaheline leping muudab, kaldudes kõrvale territoriaalsuse põhimõttest, kohaldatavaks päritoluriigi seaduse, mitte selle riigi seaduse, kus kaitset soovitakse. See on probleem, mida tuleb nüüd käsitleda.

37. Konventsiooni eesmärk on takistada lepinguosalise riigi tootjatel kasutamast teise liikmesriigi geograafilisi nimetusi, kasutades sealjuures ära nende ettevõtete toodetele omistatavat mainet, mis on asutatud sellistes piirkondades või kohtades, millele nimetused viitavad. Sellist ausa konkurentsi tagamiseks mõeldud eesmärki võib lugeda kuuluvaks tööstus- ja kaubandusomandi kaitse valdkonda artikli 36 tähenduses tingimusel, et kõnealused nimetused ei ole antud konventsiooni jõustumise ajal ega hiljem muutunud päritoluriigis üldnimetusteks.

38. Seetõttu, kui liikmesriigi poolt võimaldatud kaitse tema territooriumil asuvatele piirkondadele või kohtadele viitavate nimetuste suhtes on põhjendatud asutamislepingu artikliga 36, siis selle sättega ei välistata sellise kaitse laienemist teise liikmesriigi territooriumile.

39. Eespool toodud kaalutlusi arvesse võttes peab vastus siseriiklikule kohtule olema selline, et asutamislepingu artiklid 30 ja 36 ei välista päritolumärgistusi ja päritolunimetusi käsitleva liikmesriikidevahelise kahepoolse konventsiooniga, nagu näiteks Prantsuse-Hispaania 27. juuni 1973. aasta konventsiooniga, sätestatud eeskirjade kohaldamist, tingimusel, et kaitstud nimed ei ole konventsiooni jõustumise ajal ega hiljem muutunud päritoluriigis üldnimetusteks.

Kohtukulud

40. Euroopa Kohtule märkusi esitanud Saksamaa valitsuse ja Hispaania valitsuse, Ühendkuningriigi ja Euroopa Ühenduste Komisjoni kohtukulused ei hüvitata. Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus siseriiklikus kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse nimetatud kohus.

Esitatud põhjendustest lähtudes,

EUROOPA KOHUS

vastuseks Cour d'appel Montpellier' 6. novembri 1990. aasta otsusega esitatud küsimustele otsustab:

Asutamislepingu artiklid 30 ja 36 ei välistata päritolumärgistusi ja päritolunimetusi käsitleva liikmesriikide vahelise kahepoolse konventsiooniga, nagu näiteks Prantsuse-Hispaania 27. juuni 1973. aasta konventsiooniga, sätestatud eeskirjade kohaldamist, tingimusel, et kaitstud nimed ei ole konventsiooni jõustumise ajal ega hiljem muutunud päritoluriigis üldnimetusteks.

Due Kakouris Rodríguez Iglesias Zuleeg

Mancini

Joliet

Schockweiler

Moitinho de Almeida

Grévisse

Diez de Velasco

Kapteyn

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 10. novembril 1992 Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

J.-G. Giraud

O. Due